

φσICD

הסיכויים לקירוב

מאת משה שרת

ובודומה. זו הענות הסכל של פרט, של משפהה, המשפחה העורביה, היישובת בארץ, הי' גושאות באחד. קיליטם של בניין וקוריביהן, כאן התהשבות אונשית ולא כוות' דינית. אין המדינה בז'ריה בוצות החקלאית של מישור מתפללים והו, ואין המדינה מוכנה להעמידה על עצמה את הדאגה לקליטם ר' שילובם ברקמה הכלכליות והחברתיות של הארץ.

לען דין החרב

אולם הסכם לאומי זה, בשלושת
סעיפים, אין די בו לפטור את בעי
חיות מדיניות היומיום. עזין יש
מקום לשתי גישות; ולפי דעתן
המיוחדת ליהודים, ששת גישות אחת זו
מורמת, שהערבים מבלים בהן כפ-
של כל. מגדנין ישראל היא כה קש-
ובה, כה נזדחת; היא אולי כה חל-
שהה (אם לנוקט קני מדזה של שט-
חן), אוכלוסיות, פטנטיאליים, ש-
אם לא תכ癖 את הכוח
שלמה במקדם גבוה מאי של פעילות
ומופגנה — רעה נגד פניה. מגדנין
ישראל צורכה, מומן לזמן, להוכיח
בבלתי, כי היא חזקה, והיא מסר-
נו ונוכננו להשתמש בכח, באפשר-
ותה, וזה יבוא רק אם יתבצעו
אמצעות שכנוע שבתוכן, מאשר ב-
אמצעות ייבורים על רצונם בעית-
ה המדינית של ישראל בשלום. בעית-
ה השלים אינה דרכך, לכן, להופע-
ת שיטור סיכומים, שיבוא ב-
זאת. ש יותר אמצעות שכנוע שבתוכן,
הפרק שאלת הפוגנת כה בקנה-
ההבר מידה גודל, למען מתרון בעית-
ה בתחומו שטף. אם פועלות אלה —
מעשיות המגם, מעצמות חדשות
מלבדות מזויה את אש השנאה, אין
להבהיר מזה האש מלובת מAMIL.
לעומת זאת, אם נמנע מתגובה
הירפה, מהשך ליבו נסיך, פיא-
שרון בהפסדרון. אם גוטסיך לטע-
נית להיבין; אם נסיך את הרגשות
המיוחדת ליהודים, שמוא ושותים ב-
הם בחולשה; אם נסיך את רבת
הזון תקופת ההור של הנזחמת ה-
בצחון; אם זו התהילה העונד לראי-
ון של צה"ל — נבוץ את גגומיו
שם מהמצפה האוריה המסייעת
לגיישה זו, בנוסך לשיקול המדיניין
והבטחוני, שהוא רציני מאי, כשי-
יעצמו.

חשבון במחוגני מכריע

מה אומרת הגישה האחרתית אסורה
שייעלם מתשבוננו, אף לרגע אחד

ת, שלא להתחפשר. גם אם מפלגת רד בפללה מוכיחה, בעלייל, כי הכה' הא באית אינה אפשרית. גם אם ב' הנגידו כ' המדינ'ה זאת.

נתקלה מטעם אף על פי כן, כי אם היהודי אינו עייף מתמיינות; א. אמריקה אינה חילתה מעוררת. י. אין לנו יותר את הנכונות הד' שית להתחפשר. זה, אולי, מודעת ניסיון למלחמה בשלב זה אחריו, ושבנסין ברתען ירדן וסורה כנס למערכה; אבל עדין אין זה שיר את הנפש להסתפרות ול- זום.

אברהם עטרכו כבוגר ש' שבתורה, ואחנון עטרכו כבן בתורה, ש' שלשה אינה בתהילן של שנים. דברים נוראים, לא מפני שאיננו רצים ל' ייאש לגמורי מסכמי של שנותם ודורים, אולם אותו לשנותם דור, אלא כי הגיון מעשי, המבאי בחשבונו ה' הפסיכון מגינה האיבורית-הלאו'ת.

אנני אומר: כל זמן ש' פועל קובל' ומשפיע בדור, שההלך הזה בא לדי כחויה או אשית יש' לא אין כמעט כיצוי או לא ארך סיכוי קלוש. ש' בכוא התאפשרות הנפה'ית, שבludeיה לא יתכו לול.

באמרי זאת, איני מתחוו לשלול י' אפשרויות: (א) איני שלל שורות של החחות השלום — ואני ממר זאת לא רק לגבי העתיד, אלא גם לגבי העבר, ויש דברים (ב) אגני שולל אפשרות של י' גזירה נושא של השלים. מכל רום, איני בא לידי מסקנה, שאנו לעשות. או שאין לה משנה מה ח奸נו עושם. איני גורס, שיכור'ם אנו ומושאים לשבת בחיבורם עדר אשר يتم על הדור הזה וועוד. אני גורס, שיש ערך ויישך, למה שאחנון עושם, חוויב' שילוי, הן מבחינות הסיכוי שב' ררוב השלים והן מבחינת הסכנה בהחרקתו.

איך אנו נהגים, איך עליינו לנו? נוכחות התהנחות והאהבה העירית? יש פנים לכואן ולכואן, אך אף לומר כי קיימים כמה יסודות ביחס אליהם יש הסכמה מוגבשת יותר ובין המפלגות. ייידוט והראשון הוא הבטחון. על הלמאות הטריטוריה של מדינת ישראל, על ח'י אוזחיה, על רשותם, אף שורת התנועה, העובודה, היא ש-על הגן וייהנה מנה. ב' ייינין זה לא יכול להיות יותר ואנו מולחה להיוות רתיעה, כי בنفس הדיניה הדבר, בנפש קיומו של העם. ייידוט שמי היה בא עיתון הפליטים נזרבאים. אולי פה, اي, אפשר לדבר אאותה מידה של הכללה והאחדות, גם בוגושא הבטחון. אך על פי כן,

שאפשר לקבוע, כי העמ' זה הלאומית הכלילית היא התגננות הפליטים; ויש לעמזה זו בטוחה נזקקה, הן בטעות קצר והן בטוחה רוזר. איננו רוזר להכנס לבויה מזרע. ואפשר להקדיש לה הרצאה שלמה. נני רוזה לומר, שבוניסותה שלנו, כי פעם לא אמרנו, כי בשום גנים אין יתווור אף פליט ערב' אחד. אמרנו, כי אין תזרות תפליה. פירוש הדבר, ש- נני, יש חכנית לאירוע מש' רות, אשר להרחב מסגרת זו; מקרים להחוור גם בנימ' עד גיל 15' אפשר להחותיר גם אחותה, דודת' ו-

קבלה זו בעולם העברי, כי זו, כמובן, שאלה של זמן, אבל זמן רב, שנים אחדות. לא אזכיר יותר מן הכלל. ככלנו חשבנו, שכבר ר' גראן נפשי בעניין השלום בערך העברי, כי עניין השלום עתידי תיכנס ויתהנגבש, יותר ויותר. ב- דדה זו, בגללה המדיניות שלנו את נזבנה הגדולה ביום שלה. החווון ונקייה. התרבות, שלא אראנ' חחה את העתיד. אגוננו, כו'ם, יקרים בפני השאלה הזאת, כאלו חלה כל התקדמות; כפיו חלה גত.

אשכליות שנותן ק'זוב
שם גם מגרם הקרים בחוץ הארץ שני
ג' היהי באוצר, ואני זו על פי
ונזים, שהגענו אליו, ועל פי דבר
נושם מרחוק, ב' קול שר'
(...), התרשםתי כי הארץ נספהה,
בדש, לאטליה של שלום קרוב;
הנזכרנו בסינון יצר רע
לולם. איננו מלה את הקול ב'
שללה, אבל ברוח זו וכתו מא'
ם ראשיהם; ברוח זו כתו חבריו
תת, לאו דוקא חבירי ממשהה;
שבה ונאת בא לדי' בטין בש"י
שים שונים ב' קול דודא'ן. ואנו
ב' השוב, כי דוקא מתח מץ ה'
לולמה הקשה והאגושה, שהחדרנו
ראשו של נוצר, יבינו בעולם
רביה הנגדה והמוועוז, שאין להם
דרה ומעשו שלום, לאalter. אכן
ונור ציבורו שלנו, לראייה אמר'
ש' של המצב ושל הביאת.
ראתי
ג'י, בערך, איך חזרה למזהה ה'
מכלוגיה של העיטה. שאלת
ומם לא תחפר לא עפ' הainteres
ג' עפ' ההגין. וזה, שאלת
האריתריה כל, במחילה כל
ונור רצון. ונור
אלאלה, אם נוצר רע
יע' לשולמו או, פחות, אם סול' מ-
הברשות גונז'י'ם נספהה העזיזה

ונון, בזמנם שהיה לו ספיק לעמדת
היה, וגטו כמעט את הענין, לזלול
ראו בונה איזה תלם משונה
בבבאנד כת קאנאנס קטינה.
מפעיאלאטיטם בתהילות.
אייזה יייזו יוצא דופן של בטולנייזו,
שים משוללים כל חוש מציאות,
בדוד ההתלומות והבטול, וזה
הלהם, משהפכו למציאות
למייניט אידרא, שכפה את עצמה
עליהם. עכשו יגום יכלים לשלוח
צצם, שלא ראו מראש. אבל hei
נקולות במציאות החדשת איננה דויד
אתם להפרה. ככל שהאייז
וות העדרת נלאות זעם כלבי עזיז
הו, הרוי היא מלבה, וור ווירט
אען, אשׁר שצמאן ואמם התהלהפה הנבָּת

התברר, במשמעותו, שברובם ציבור העברי יש התודבות ומאבק פונמי. אצלנו שירה הרמנונית בין השניות והגשות הלאומיות לין שבוטה התאהגה חומריות והרבונו היהירות. אלה גם אלה היו תליות בazelחת המפעל הביזוני בארץ. אכן העברים נוצר מיען ניגוד. העברי הכהר, שטובת הנהה נודעת לו מ' מבירתו שלוקן קרכע ליהודיים; אבל הוא דע שמכיר רוקע על יהודים הוא מעשה בגידה לאומית והוא לא יכול להפיק גם התגאה וגם כבוד מהרהור השבוייא היהודים. הנהנו היהת כרוכה תמיד בחשד בכבוד העצמי. על רקע זה התפתחה הסבך נפשי בקרוב הציבור העברי ובאי-שיותו של כל ערבי וערבי בפרט. כל ערבי, וכן או גור, המתבב ב' טים בייחור: מה היה אופיה של הארץ? מה היה גורלה של הארץ? מה היה עתידה של הארץ? האם הארץ תשאיר ארץ ערבית. או תחדל להיות הארץ אורת' ערבית? האם אוירת הארץ הזאת, אורות חיה, סגנונה, משטרתה, הכרה והרבותה יהו כ' אלות, שהערבים ירגישו את עצם בנייריות בהם; הם יהיו הקובעים, המעצים, או שמא עם אחר היה המזובח והם יצטרכו להסתגל אליו? הם רואו את ההליך גזיוון והתגבג רוחו לשולב והוזדי בארץ. היה זמן שהערבים היו 100%, אחר כך נעשו 90%, אחר כך 80%, 70%, יירדו מ-70%... אם יימשך תהליך זה, תצא הארץ מידיים. הם רואו חלוקם של הארץ שייצאו כבר מ' ידיהם — כאשר הם נקלעים לתוכם, הם כורדים בהן ארצם. ההכרה ה- *את' יצאה גוראים מרים מארך.*

באהורי הכותל

בר נתגלהו הדברים. נוצרה ה- מדינה. היתה מלחמת השחרור. היה מה שהיה. היו הסכמי שביתת אש. אנחנו ראיינו בחותמת דבר גדול. אצבנו דוח לא רע. פעם לפני הגעת אנטקופו, היינו צריכים לך- בל 62% משטח הארץ והערבים היו צריכים לקבל 38%. בדיון, ש- היה בא"ס, על יסוד הצעה זו, שונגה ריפורטוציה לרשותנו ולנו- בת הערבי, תוך מאבק קשה מאד. במאבק זה צלחנו לשמר על מס' פר עמדות מפתח, תוך התגנשות תריפה מאד עם ארצות הברית ו' גורמים אחרים, אבל היינו נאלצים להו-טור יותר גולבי על שטח, עלי- קר בגבג. לפि החלטת א'ם, פסקו לנו 55% משטח הארץ ולמדינה ה- ערבית — 45% — שטח מחולק ל- שלושה משולשים, שהוברו בקדחה אחת. ובתוך 55% שלנו, היה היישוב היהודי, צריך להוציא 45% מן האוכ- לוסטה. וזה היה החלטת א'ם, שככל העט היהודי צדל לקרהה ויצא מדרומו מרוב שמה, ב-29 בנובמבר 1947. גמר מלחמת השחרור הש- אין אנו בגבצ' כדלקמן: לעربים 20% לנו 80% משטח הארץ —

שיטה רצוף, לא מפוזל, שהאיכלון סיה הערבית בתוכו מהוות, בקושי, 15%. זו התחה התמצאה של מלחתת הדשרו. מושם שאר את הסכם שבידת הנשק, שאישר את המציג הזה, היישג ביןלאומי עזום בשבל מדינות ישראל. וזה היה מהפהה גמורית. אבל לא זו בלבד: היה שעבדה מדינית ותפקיד ממשמעות: כדי גות נורבנית תחולו על הסכם מהפכני עם מדינת ישראל, באופן מפורש רשות הובן ככל' מעבר לקראות הסדר של שלום. הסכם זה יוביל התוצאות של קראות הסדר של שלום. אנחנו, כמובן, חיינו באמונה שה-
2. לדומ אומד מאחריו בתקלוננו כי יש:

השלום

25.9.1966